

ЗНАМЕННИЙ РІК ПОШТОВИКІВ

Так співпадає, що із млинівськими поштовиками зустрічаємося щодня, бо в одному приміщенні виробничі офіси. Тож їх реорганізація, щоденні спілкування з відвідувачами, зрештою, навіть особисті радощі та болі – усе на очах. Проте ніколи не бачила зайвої метушні, навіть під час останнього капітального ремонту, коли клієнтів доводилося приймати у маленькій, пристосованій кімнаті.

Нинішній рік насправді знаменний для млинівських поштовиків. З часу введення в експлуатацію приміщення поточні ремонти тут велися, а от капітальні – ні. В останні роки особливих сучасних змін став потребувати поштовий зал. Тож підготовка до відзначення 500-річчя Млинова лиш прискорила процес оновлення. Щоб зробити установу найвищого рівня обслуговування, довелося потратити загалом 200 тисяч гривень. 100 – із централізованого бюджету Укрпошти і стільки ж власних коштів. У результаті інтер'єр, віконне вбрання, сучасне комп'ютерне обладнання значно покращили якість обслуговування відвідувачів, умови праці самих поштовиків і навіть дозволили впровадити тут ще одне робоче місце без розширення штату. Нині клієнти обслуговуються швидше і не створюється велика черга.

Тепер поштовий зал у Млинові – це гордість усієї області. Подивитися на облаштування за останніми сучасними вимогами приїздять колеги з різних районів. Начальник Млинівського цеху обслуговування споживачів Микола Ігнацевич завжди радий поділитися досвідом. І не лише з приводу оновленого приміщення, а й з надання послуг населенню. До речі, на сьогодні млинівські поштовики надають більш як 70 видів послуг. Впорядковуються сільські відділення зв'язку і навіть відкриваються нові. Так, за останні роки з'явилися нові відділення зв'язку у Певжі і Новосілках. Газифіковано будівлі у Підгайцях і Смородві. Зараз ведеться капремонт у Пугачівці. Всі відділення забезпечені сучасними касовими апаратами. Цьогоріч закуплено і видано 78 велосипедів для листонош, нові сумки. Населенню, організаціям доставляється майже 25 тисяч періодичних видань (8 років тому було 14 тисяч). Щоб галузь вижила, додатково реалізуються товари народного споживання.

- Нині є села, - говорить М.О.Ігнацевич, - де мешкає кілька десятків людей, до того ж поважного віку. Листоноша тут єдиний живий зв'язок із райцентром. Наші люди і провідають, газети, журнали, грошові перекази доставлять, пенсію вчасно додому принесуть, а ще – товари першої необхідності. Ми людям потрібні, а це – найголовніший критерій, за яким можна оцінити усю поштову галузь.

Славу галузі приносять, безперечно, люди. Такі, як оператор з електронного переказу та передплати видань Катерина Антонівна Вансецька, у котрої за плечима більше трьох десятків літ трудового стажу. Це вірність одній професії. Справою усього життя став зв'язок і для начальника Млинівського відділення Тетяни Степанівни Волошиної, начальника відділення Млинів-1 Валентини Василівни Крутяк. Не дивлячись на молодий вік, у зв'язку шанують Галину Миколаївну Дейнеку за відкритий, веселий характер, енергійність, працьовитість. Лише вдячних слів за сумлінну працю заслуговують і начальники сільських відділень зв'язку – Тетяна Михайлівна Суходольська із Пугачівки, Марія Володимирівна Есюк з Острожця, Валентина Романівна Костюкевич із Підлозців та інші.

Про колектив М.О.Ігнацевич розповідав більше, ніж про себе. Він справді не багатослівний. Але кожен його крок, слово – вивірені й обгрунтовані, відчувається, що для цієї людини найсвятіше почуття – не втратити надбаного і досягнутого у господарюванні, зробити більше. Життєвого багажу за плечима у Миколи Олександровича ой як багато! Адже з прізвиськом Ігнацевич тісно пов'язана доля Млинівського відгодівельного радгоспу. Два десятки літ він очолював одне з кращих у системі радгоспів м'ясної промисловості господарство. Усі вищі відзнаки того часу, а це Перехідний Червоний Прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів України отримували млинівчани. За високі досягнення у праці М.О.Ігнацевич мав нагоду отримати такий щедрий подарунок, як новий автомобіль. Але і для людей

свого часу радгоспом при особливій підтримці керівника було зроблено чимало – зведено житлові будинки, прокладено дорогу до нинішньої районної гімназії. І чи не найголовніше, - у селі Озлів зведено церкву, до якої, віриться, не одне сторіччя торуватимуть стежки прихожани, аби вилити Богові свої радощі та печалі, послухати музику церковних дзвонів, дивовижний спів неба і землі.

М.О.Ігнацевич міг би і донині керувати радгоспом. Але коли прийшов час вирішувати: тримати землі у господарстві чи розпакувати, Микола Олександрович відразу прийняв рішення на користь односельчан. За колишнім кріслом не сумує, головне – люди з вдячністю і донині згадують його. А нова робота знайшлася відразу. Мудрого, далекоглядного керівника вісім років тому запросили очолити поштовий колектив. І він виправдав надії. Посада керівника не подолала у ньому дух господаря. Як результат, під час святкування 500-річчя Млинова М.О.Ігнацевича було відзначено черговою нагородою – Подякою Рівненської обласної ради, а трохи пізніше – Почесною грамотою дирекції УДППЗ «Укрпошта».

Плани та мрії керівника снуються попереду сьогоднішнього дня. А від слави, зажитої щоденними клопотами, лише росте почуття відповідальності за доручену справу. Таким він є на роботі, таким і у сім'ї – відповідальним, щирим, люблячим. З дружиною Оленою Петрівною уже чотири десятиріччя разом. Ніжне почуття множить тихі сімейні радощі, ділить навіл горе, допомагає підтримувати уже дорослих доньку, сина та онуків, яким найбільше тепер дістається любові, ласки, тепла цієї гарної родини...

Галина РУДЕНКО.